

בעוה"ש"ת

קונטרס

א סוף צו מחלוקת

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארנעקערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוה"רא"ש זי"ע

פּרשת קרח תשע"ב

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאמן הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

צו הערן די

הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

ג'רפסע"י

קרן הדפסה
היכל הקודש

181 Huschke Rd.
Liberty, NY 12747

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַ סוף צו מַחְלוּקַת

.א

אין פֿרשֶׁת קִנְח רַעְדֵט די תּוֹרָה אַרום בְּאַרִיכוּת די האַרְבֵּיקייט פֿון מַחְלוּקַת און וואס עָס אַיז די סוף פֿון אַלע בַּעֲלֵי מַחְלוּקַת; און לייִדער האַלט דאָס נאָך אָן ביז דעם הייַנטיגן טאָג. צדיקים האָבן געטִייטשֶׁט אויף דעם וואס רַשׁ״י הקדוֹש זאָגט (במדבָר ט״ז א׳): ״פֿרֶשֶׁה זוּ יִפָּה נְדַרְשֶׁת״ וכו׳, אַז די פֿרֶשֶׁה וואס רַעְדֵט זיך פֿון די מַחְלוּקַת פֿון קִנְח אויף מִשֶׁה רַבֵּינוּ ״יִפָּה נְדַרְשֶׁת״, ווערט גוט געִדְרֶשׁ׳נט און אַיבֶּעֲרָגֶע־חֲזַרְט אַין יַעֲדָע דוֹר. דער פֿסוק זאָגט (במדבָר כ״ו יא׳): ״וּבְנֵי קִנְח לֹא

מתו", די קינדער פון קרח זענען נישט געשטארבן.
 טייטשן צדיקים אז אין יעדן דור זענען דא 'בני קרח'
 וואס מאכן אן מחלוקת.

עס איז באוואוסט די מעשה וואס האט פאסירט
 ביים אר"י הקדוש; ער איז געגאנגען מיט זיין גרויסן
 תלמיד רבי חיים וויטאל ז"ל און איינער איז אים
 באפאלן און זייער פארשעמט, און דער אר"י הקדוש
 האט זיך גארנישט צוטהן געמאכט, נאר ער האט
 אנגעכאפט די האנט פון רבי חיים וויטאל ז"ל און אים
 געוואונקען ער זאל זיין שטיל און גארנישט צוריק
 ענטפערן, אבער יענער האט נישט אויפגעהערט אים
 מבזה צו זיין, רופט זיך אן דער אר"י הקדוש; "איר
 זענט נאך אלץ נישט מודה צו מיר"? ענטפערט ער;
 "ניין בשום פנים ואופן", און ער איז נעלם געווארן.
 און וויבאלד רבי חיים וויטאל ז"ל איז געווען זייער א
 נייגעריגער תלמיד און ער האט נאכגעקוקט און
 געוואלט פארשטיין יעדע קלייניגקייט און יעדע ריר
 ביי זיין הייליגן רבי דער אר"י הקדוש, האט ער אים
 געפרעגט; רבי ווער איז דאס געווען? ענטפערט אים

זיין הייליגער רבי; דער מענטש האט אין זיך א ניצוץ פון קרח, און איך האב א ניצוץ פון משה רבינו עליו השלום, און ער געבט נאך אלץ נישט אויף. דער הייליגער רבי ברענגט (ספר המדות אות מריבה סימן פד): "אין יעדן בעל מחלוקת איז דא א ניצוץ פון [קרח] דתן ואבירם". און דאס זעהט מען אז ביי יעדע מחלוקת איז אלץ דא מענטשן וואס שפרינגען אויף און מוזן זיך קריגן.

ב.

רש"י זאגט אויפן פסוק (שם ט"ז א): 'ויקח קרח'; קרח האט זיך אפגעשיידט און אפגעטיילט פונעם גאנצען ציבור אויף אן עקסטערע זייט. און דאס איז א מוראדיגער פגם, ווייל דער שלימות פון א איד איז, ער זאל זיך מקשר זיין מיט כלל נשמות ישראל, און אלע מצוות און תפילות און אלעס וואס ער לערנט זאל געטוהן ווערן מיט התקשרות אין

צוגעבינדענקייט צו גאנץ כלל ישראל, ווייל אפֿשָׁר
דורך זכות הרבים וועט ער אויכעט געהאלפֿן ווערן.

מען פֿארציילט אויפֿן הייליגן אפֿטער רב זי"ע דער
בעל אוהב ישראל, אז ער האט זיך אמאל באַרימט;
דאס וואס מיין ספֿר הייסט 'אוהב ישראל' איז זייער
פאסיג, ווייל איך האב אזוי שטארק ליב אלע אידן אז
אפֿילו פון די שכר פון מיינע מצות וואס איך טוה
צעטייל איך זיך מיט אלע אידן. קומט אויס אז א איד
דארף זיין שטענדיג מחובר מיט גאנץ אידן, וואס אזוי
ארום וועט ער קיינמאל נישט אראפפאלן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב סימן א):
"יעדער איד דארף זיך אויסארבעטן ער זאל זיין אזוי
גרויס ער זאל געוועלטיגן אויף מלאכים". ווייל יעדער
איד האט אין זיך צוויי מלאכים, דער יצר טוב און דער
יצר הרע, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוה"ר"ן חלק א סימן ע"ב): דער יצר הרע איז א מלאך און
מען דארף אים קענען בייקומען. און וועגן דעם וועט
ער אָנגערופן 'יצר הרע' ווייל ער באשאפט אין מענטש
דעם 'רע' ער זאל זיין א שלעכטער מענטש, דאס

מיינט 'יצ"ר הר"ע' ער איז מייצג דעם רע, (עיין ליקוטי מוה"רן חלק א, סימן מ"ט). דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן סימן רמ"ט): [פאר איינעם וואס איז געווען זייער א נערוועזער און גערעגטער מענטש, אזוי ווייט אז ער פלעגט שלאגן זיינע ארבעטער מכות רצח ווען ער איז געווארן אין פעס]; פארוואס שטייט אין פסוק (בראשית לח, ז); 'ויהי ער רע בעיני הוי"ה', ער איז געווען שלעכט אינעם אייבערשטענס אויגן. ווייל ער האט פוגם געווען בפרית און מוציא זרע לבטלה געווען רחמנא לצלן, עס וואלט געדארפט שטיין; 'ויהי ער רשע' בעיני הוי"ה? נאר אז איינער איז עובר אויף דעם חטא איז ער א איש רע, א בייזער מענטש און שטענדיג אויפגערגט. עס איז דא מענטשן וואס האבן א תענוג צו טוען יענעם שלעכטס, אדער אין שטוב צו פייניגן די ווייב, און טשעפעט זיך אן פשוט אויף די גראדע ווענט און סעקירט זיין ווייב אויף יעדע זאך. דאס איז 'יצר הרע', ווייל מען באשאפט דאס שלעכט דורכדעם וואס מען זינדיגט רחמנא לצלן. און דאס דארף מען זיך אויסארבעטן און נאר

טוהן טובות און העלפן א צווייטן. ווידעראום איז דא דער 'יצר טוב' וואס איז אויף א מלאך און אויף אים דארף מען אויף האבן א ממשלה! ווייל ער וויל איינרעדן די מענטש; דו לערנסט דאך גוט, דו דאווענסט גוט, דו וועסט דאך באקומען אסאך שכל, דארף מען האבן א ממשלה אויף אים, און זאגן; איך דארף נישט קיין שכל, איך טוה דאס נאר פארן בורא פל עולמים אליין, און אויב עס קומט מיר שכל, איז דא אזויפיל אידן לידער וואס זענען זייער ווייט פונעם אייבערשטן און פון די תורה, געב איך זיי אנוועק מיין חלק עולם הבא אויכעט, זיי זאלן אלע האבן שכל און מיר זאלן זיך אלע צוטיילן.

זאגט אבער דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א); אז אזא מענטש וואס האט א ממשלה איבער די מלאכים, ווילן זיי אים אראפוארפן, ווייל זיי האבן קנאה, און די עצה איז, דאס וואס דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה רבינו; (שבת פ"ח:); 'אחוז בכסא פבודי' כאפט דיך אן אין כסא הכבוד. ווייל פון אונטערן כסא הכבוד קומען ארויס אלע יודישע

נשמות, און אויב אַ איד האלט זיך צוזאמען מיט
 נשמת ישראל קען אים קיינער נישט אראפּווארפן!
 ווייל דער עיקר וואס ווארפט אראפ דעם מענטש
 פונעם אייבערשטן, איז די שלעכטע מדה פון 'קנאה',
 און דאס עסט אים אויף, און אויב מען רייסט דאס
 נישט אויס אין די יוגנט, איז נאכדעם מוראדיג
 שווער. אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קנ"ב ע"ב); 'פל מי שיש
 לו קנאה בלבו עצמותיו מרקיבין', ווער עס האט קנאה
 ווערן זיינע ביינער פארפּוילט. און דאס גייט נישט
 ארויף אויף נאכ'ן טויט, נאר ווען דער מענטש לעבט
 נאך, עסט אים די קנאה אויף, און זיינע ביינער ווערן
 פארפּוילט. און דאס זעהט מען ביי קרח אז די קנאה
 האט אים אויפגעגעסן, און ער האט נישט
 אויסגעהאלטן אז מען האט געגעבן די נשיאות, פארן
 זיהן פון דעם פּערטען קינד פון קהת, און נישט פאר
 אים וואס איז א זיהן פון דעם צווייטן קינד, (פנחומא
 קרח א): און וועגן דעם האט ער אנגעארבעט אזא מין
 מחלוקת ביז רחמנא לצלן די ערד האט אים
 איינגעשלינגען.

זעהט מען פון דעם, אז ווי עס איז דא מחלוקת איז
 דאס פון קנאה, אפער ווען א מענטש וויל גארנישט
 נאר דעם באשעפער, דעמאלטס שטערט אים קיינער
 נישט, ווייל ער ווייסט אז קיינער קען פון אים
 גארנישט צונעמען. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
 מוה"ר"ן חלק ב', סימן ה'); דער בורא פל עולם איז אזוי
 גרויס אז עס קומט גענוג אויס פאר יעדן איינעם א
 חלק אין באשעפער. די משנה זאגט (סנהדרין פרק י', משנה
 א'); 'פל ישראל יש להם חלק לעולם הבא' יעדער איד
 האט א חלק אין בורא פל עולם. און ווען א מענטש
 זאל נישט האבן די שלעכטע מדה פון קנאה, וואלט
 ער געלעבט א גוט לעבן. חז"ל זאגן: (חילין ז); 'בשמך
 יקראוך ובמקומך ישובוך', 'אין אדם נוגע במה שמוכן
 לחבירו', א מענטש קען נישט אנרירן וואס איז
 אנגעגרייט פאר זיין חבר. און קיינער קען גארנישט
 צונעמען פון א מענטש. עס איז דא א הלכה ביי א ספר
 תורה (יורה דעה סימן רעד, סעיף ד); אז יעדער אות דארף
 זיין ארום גענומען מיט פארמעט און עס טאר נישט
 אנרירן איינער דעם אנדערן, אויב יא איז דאס שוין
 פסול. זאגט רבי נתן ז"ל (עיני ליקוטי הלכות, הלכות נזקי

שכנים הלכה ב): די זעלבבע זאך אויב איין איד רירט אן דעם צווייטן איד, איז ער שוין פסול. אבער אז מען האט זיך ליב און מען האלט זיך צוזאם מיט אידן קען מען שוין נישט אראפפאלן, וועגן דעם דארף א איד שטענדיג בעטן פאר גאנץ כלל ישראל, און מלמד זכות זיין אויף זיי. אונדאי און אונדאי טאר מען נישט מודה זיין צו מינים און אפיקורסים, און מען דארף וויסן אז מיר האבן א תורה, און א שלחן ערוף, און אז איינער גייט אוועק פון שלחן ערוף, איז דא א מצוה פון (ויקרא יט, י"ז): 'הוכח תוכיח עמיתך', און ווען עס קומט צו עקרי התורה דארף מען זאגן, אבער דאך קען מען גלייך זעהן, אויב איינער מיינט דאס לשם שמים און זיין תוכחה איז לשם שמים, אדער ער מיינט דאס סתם צו סיקרין וועגן קנאה. צום ביישפיל דער הייליגער סאטמארער רב זי"ע, בעל דברי יואל, וואס כאטש עס האט נישט געפעלט קיין מתנגדים, האט ער זיך אנוועק געשטעלט אויף זיין נקודה, און ווען נישט אים וואלטן אלע געכאפט געווארן מיט כפירות און אפיקורסות. אבער בכלליות דארפן זיך אידן האלטן

צוזאמען און מען דארף שטענדיג בעטן רחמים רבים,
אז אלע גזירות זאלן בטל ווערן פון אידן.

ג.

ווייטער זאגט רש"י (במדבר ט"ז ז): 'וקרח שפקח
היה קרח וואס איז יא קלוג געווען, פארנוואס האט ער
געטוהן אזא נארישקייט און נישט מורא געהאט? נאר
'עינו הטעתו' ויין אויג האט אים פארנארט.
(במדבר רבה יח ח). פֿרעגט דער הייליגער ישמח משה
זי"ע, (ישמח משה פרשת קרח, בד"ה במדרש): פארנוואס כאפט
ער אן דעם לשון 'עינו הטעתו' איין אויג האט אים
פארנארט, ער איז דען געווען בלינד אויף איין אויג?
נאר איז ער דאס מסביר, מיט די הקדמה וואס דער
הייליגער רבי רבי אלימלך זי"ע זאגט: אז א איד דארף
שטענדיג קוקן סיי גדלות הבורא און סיי שפלות
עצמו'. און אזוי זאגט אויך דער הייליגער רבי (ליקוטי
מוהר"ן חלק ב', סימן ס"ז); ווען א איד ווערט מקורב צום
צדיק, עפנט אים דער צדיק אויף די אויגן, ער זאל

זעהן ג'דולת הבורא דאס גרויסקייט פונעם
 אייבערשטן, און שפירן אז דער באשעפער איז דא,
 און רעדן צו אים, אבער ו'העיקר להסתכל על עצמו',
 ער זאל אנפאנגען צו קוקן אויף זיך. ווייל דאס איז
 תלוי איינס אין אנדערן, ווייל וואס מער א מענטש
 קוקט אויף ג'דולת הבורא זעהט ער מער שפלות עצמו,
 אז ער איז נאך זייער ווייט און ער האט נאך אסאך צו
 פאררעכטן. זאגט דער הייליגער ישמח משה זי"ע, אז
 דאס איז געווען דער פגם פון קרח, ער האט טאקע
 געזעהן ג'דולת הבורא, [אזוי ווי מען זעהט אז ער האט
 געזאגט (קרח טז, ג): 'כי כל העדה פולם קדושים
 ובתוכם הויה' אז יעדער איד איז הייליג, און דער
 אייבערשטער איז איבעראל אין יעדן איינעם.] אבער
 ער האט נישט געזעהן קיין 'שפלות עצמו', [ווייל ער
 האט געשפעט פון משה רבינו און געזאגט (שם):
 "מדוע תתנשאו על קהל הויה" פארנוואס משה רבינו
 האלט זיך גרעסער פון אלע אידן. בשעת די תורה
 זאגט עדות, אז משה רבינו איז געווען דער גרעסטער

עָנִי פֿון די גאַנצע װעלט, װעגן דעם שְׁטײט 'עֵינִי הִטְעֵתוּ' אײן אױג האט אים פֿאַרבלענדעט.

דער מִדְרָשׁ זאָגט (במדבר רבה פרשה ט"ז סימן ו') אױף די מַרְגְּלִים איז געזאָגט געוואָרן די פֿסוק (ישעיה מד י"ח):
 'לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ כִּי טַח מַרְאוֹת עֵינֵיהֶם' זײ װײסן נישט אין פֿאַרשְׁטײען נישט, װײל זײערע אױגן איז פֿאַרשטאַפֿט פֿון צו זעהן. האט מײן טאַטע [הגה"ק גאַב"ד טאַקײ] זײע אַמאַל צוגעלייגט, (בספרו מנחת זאב פֿרשת שלח): פֿאַרװאס דא שְׁטײט יא דעם לִשׁוֹן אַז בײַדע אױגן זענען געווען פֿאַרשטאַפֿט? נאר זײ זענען שוין געווען כּוֹפְרִים אױף, װײל זײ האָבן געזאָגט (במדבר יג ל"א): 'כִּי חָזַק הוּא מִמֶּנּוּ' אַזױ װי די גְמֵרָא איז מְבֹאֵר, (ערכין טו.) אַז אַפִּילוּ דער בעל הבית קען נישט אַרױסטרַאָגן זײנע פֿלים. דאס הײסט אַז חלילה דער אײבערשטער קען זײף אױף נישט קײן עצה געבן מיט די פֿנענים. קומט אױס אַז זײ האָבן נישט געזעהן דעם 'גְדֻלוֹת הַבּוֹרָא', װידעראַום זאָגט דער זוהר הקדוש (שלח קנח): פֿאַרװאס האָבן זײ געקריגט אױף אָרץ יִשְׂרָאֵל? װײל זײ האָבן געוואוסט אַז דאַרטן װעלן זײ

נישט קענען זיין קיין מנהיגים, און זיי האבן געוואלט זיין מנהיגים, האבן זיי קיין 'שפלות עצמו' אויף נישט געהאט, קומט דאך אויס אז זיי זענען געווען בלינד אויף ביידע אויגן.

דער פרגום יונתן זאגט (במדבר יג טז): ווען משה רבינו האט געזעהן די עניוה פון יהושע האט ער אים אנגעוואונטשן 'יה יושיעך מעצת מרגלים' ער זאל נישט געכאפט ווערן מיט די מרגלים. פֿרעגט יעדער איינער, וואס האט דאס שייכות, אז ווייל ער האט געזעהן זיין עניוה האט ער אים געוואונטשן ער זאל נישט געכאפט ווערן מיט די מרגלים? נאר מיר געפונען (במדבר יא כח, וכרש"י שם): ווען אַלדד ומידד האבן נביאות געזאגט; 'משה מת ויהושע מכניס' משה גייט שטארבן און יהושע גייט אריינברענגען די אידן אין ארץ ישראל. איז יהושע געקומען צו לויפן און געזאגט פאר משה רבינו; 'אדני משה פלאם'. האט משה רבינו געזאגט הלואי זאלן אלע זיין רבי'ס. קומט אויס אז משה רבינו האט געזעהן אז יהושע וויל נישט זיין קיין מנהיג, נאר ער וויל אז משה רבינו זאל

בְּלִיבֵן דְּעַר רַבִּי, הָאֵט יַעֲצֵט מִשֶּׁה רַבִּינוּ מוֹרָא גְּעָהֲאֵט,
 אַז ןווען די מַרְגְּלִים ןוועלן קומען אויף אַרץ יִשְׂרָאֵל, און
 זײ האָבן דאָף יא געוואלט הַנְּהַגָּה, ןוועלן זײ דאָף זאָגן
 שְׁלַעֲכֵטס אויף אַרץ יִשְׂרָאֵל, כְּדִי מְעַן זאל נִישֵׁט גײן
 אויף אַרץ יִשְׂרָאֵל, ןוועט ער זיך צו שְׁטַעלן צו זײ, און
 אויכעט רעדן אויף אַרץ יִשְׂרָאֵל, כאַטֶש זײן כְּוֹנָה איז
 ןוועגן עֲנִיּוּת, 'ער וויל נִישֵׁט אַז מִשֶּׁה רַבִּינוּ זאל
 שְׁטאַרְבֵּן'. ןוועגן דעם האט ער אים אָנְגֵעוואונטֶשן, ער
 זאל זיך נִישֵׁט צושְׁטַעלן צו די מַרְגְּלִים, וויל עס האט
 נִישֵׁט צו טוען אײנס מיטן צווייטן, זײ זענען רֶשְׁעִים,
 און מְעַן טאַר מיט זײ נִישֵׁט מוטֶשְׁטײן.

קומט אויס אַז דער שְׁלִימוֹת פון אַ מְעַנְטֶש איז, אַז
 ןואס מְעַר ער קוקט אויף גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא, ןווערט ער
 געוואר אַז ער איז גאַרנִישֵׁט, אָבְעַר אַז אַ מְעַנְטֶש זאל
 בְּלִיבֵן בײ דעם אַז ער איז גאַרנִישֵׁט, איז אויך נִישֵׁט
 גוט, וויל נאכדעם ןוועט ער דאָף גאַרנִישֵׁט טוהן. ןוועגן
 דעם זאָגט דער הייליגער רַבִּי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן
 קכ"ה); שְׁטײט אַ פֶּסוּק: (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב י"ז): 'וַיִּגְבַּה לְבוֹ
 בְּדַרְכֵי ה', אַז 'בְּדַרְכֵי ה' ןווען מְעַן וויל זײן אַן עַרְלִיכער

איד, מעג מען זיך האלטן גרויס. און דאס איז וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ו'); אז מען דארף האבן צוויי בקיאות 'בקי ברצוא בקי בשוב'. ווייל ווען א מענטש ווייסט אז דער באשעפער איז זייער גרויס, וואס דאס איז 'בקי ברצוא', קומט דאך אויס אז ער איז גארנישט, קען ער דאך אינגאנצן צופאלן, דארף ער האבן בקיאות אז ער איז יא, און ער זאל זיך נישט צוברעכן, וואס דאס איז 'בקי בשוב'.

חז"ל זאגן (נדה ל:): אפילו די גאנצע וועלט רופט דיר אן צדיק, זאלסטו זיין אין דיינע אויגן אזוי ווי א רשע. זאגט רבי נתן זכרוננו לברכה (ליקוטי הלכות, השקמת הבוקר הלכה א); די לשון איז 'כרשע' אזוי ווי א רשע, אבער נישט ממש א רשע, ווייל אויב נישט וועסטו נאכדעם אינגאנצן אוועק גיין פון אידישקייט.

ד.

מיר געפונען ווייטער (במדבר טו י"ב): משה רבינו איז געגאנגען פרוכירן שלום מאכן מיט דתן ואבירם,

אָפּשָׁר דאָך וועלן זיי צוריק קומען, האבן זיי געזאגט:
'לא נעלה', מיר וועלן נישט ארויף גיין. זאגט רש"י;
'פיהם הכשילם' זייער מויל האט זיי געשטרויכלט,
'אין להם אלא ירידה' זיי וועלן טאקע נאר אראפגיין.
זעהט מען פון דעם אז א מענטש דארף זייער אכטונג
געבן אויפן דיבור. דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי
מוהר"ן חלק א', סימן קי"ג); די משנה (אבות פ"ג): 'ונפרעים
מן האדם מדעתו ושללא מדעתו' א מענטש ווערט
באשטראפט מיט זיין וויסן און אן זיין וויסן. שטעלט
זיך דער הייליגער רבי עס איז דאך א סתירה, אדער
איז עס 'מדעתו' אדער 'שללא מדעתו'? ! ברענגט ער אן
הקדמה פון בעל שם טוב הקדוש זי"ע; אז איידער
מען משפט א מענטש פֿרעגט מען דעם מענטש אליין
דעם פֿסק, אפער אז מען וועט אים פֿרעגן, האסט
געטוען דאס און דאס, וואס קומט דיר? וועט ער טוען
אלע פעולות שפעולם זיך צו פארענטפערן, און ער
וועט זאגן, אז עס קומט מיר גארנישט! עס איז נישט
ריכטיג! ווייל (סנהדרין ט:): 'אדם קרוב אצל עצמו' און
ער וועט זיך שטענדיג דן זיין לִפְּי זכות, וואס טוט
מען? מען פֿרעגט אים די זעלבע מעשה וואס ער האט

געטווען, אויף א צווייטן, וואס זאגסטו צו דעם, אז דער און דער האט געטווען דאס און דאס?! און דעמאלטס פאררעדט ער זיך נעבעך, און ער זאגט אז דעם דארף מען הענגען און דאס גלייכן. זאגט דער הייליגער רבי; דאס איז דער פשט אין די משנה: 'ונפרעים מן האדם מדעתו' דאס הייסט 'ער ווייסט', אבער דאך 'ושלא מדעתו' ער כאפט נישט אז ער האט זיך יעצט אליין פאראורטיילט. דאס איז אויך וואס די רשעים האבן געזאגט פאר משה רבינו (במדבר טז י"ד): 'העיני אנשים ההם תנקר' אפילו דו וועסט אויסשטעכן אונזערע אויגן, ווייל א צדיק מאכט אויף די אויגן, אז מען זאל קוקן גדלות הבורא און שפלות עצמו (עיני ליקוטי מוהר"ן חלק ב סימן ס"ז) און זיי האבן דאך געהאלטן פארקערט, האבן זיי געזאגט אז אפילו דו ווילסט אויסשטעכן ביידע אויגן: 'לא נעלה' וועלן מיר נישט ארויף גיין.

ה.

רבי נתן זכרוננו לברכה איז מסביר (ליקוטי הלכות, הלכות הקשר פלים ד', אות מ"ט): פארנואס האט משה רבינו

געבעטן דווקא עס זאל זיך עפענען די ערד? ! נאר עס איז דא 'שמים' און 'ארץ', ארץ איז די גשמיות און שמים איז רוחניות, און זיי האבן נישט געוואלט מודה זיין אז עס קען גיין צוזאמען, 'שמים וארץ', אז מען קען זיין אין הימל און מען קען זיין אויף דער ערד, וואס דאס איז א מורא'דיגע פגם. און דאס איז אויך געווען דער פגם ווען קרח האט אנגעטוען יעדן מיט א טלית וואס איז געווען אינגאנצען תכלת, און געפרעגט צו דאס איז מחויב מיט ציצית? אדער וואס ער האט געפרעגט, וואס איז די דין מיט א הויז פול מיט ספרים, צו איז דאס מחויב מיט מזוזה? ווייל ער האט נאר געוואלט שלימות! וואס באמת איז קיינער נישט געבארן געווארן קיין שלום.

דער מדרש ברענגט (בראשית רבה פרשה יא, סימן ו): א מין האט געפרעגט א תנא, אויב דער באשעפער וויל מצוות מילה, פארנוואס האט ער נישט געמאכט אז מען זאל געבארן ווערן גע'מל'עט? ! האט דער תנא געזאגט גיין! א מענטש ווערט געבארן מיט א חסרון, אזוי ווי 'תורמוסים' א הארטע באנדעל, וואס מען

דארף קאכן אסאך ביז עס קאכט זיך אָפּ, די זעלבע איז אַ מענטש אויף באַשאַפֿן געוואָרן מיט אַ ערלה, וואס איז אַ חסרון, און נאכדעם נעמט מען דאס אַראַפּ פון אים. זעהט מען פון דעם אז יעדער ווערט געבוירן מיט אַ חסרון נאר מען אַרבעט אויף דעם דאס אַראַפּ צונעמען, איינעם גייט דאס גלייך, איינעם גייט דאס שווערער, אָבער קיינער קען נישט זאָגן אז ער האַלט ביים שלמות.

און דאס איז דער גאַנצע סיבה פֿאַרן וואס אַ מענטש פֿאַלט אַראַפּ, אָדער ער ווערט משוגע, אזוי ווי דער בעל שם טוב הקדוש זי"ע האט געזאָגט: 'אז משוגע ווערט מען נאר פון גיאות'. דאס הייסט אַ מענטש וויל נאר אַ גאַנצע און פֿערפֿעקט זאך, אָבער וויבאלד עס גייט נישט אזוי, און עס איז נישטא אַזא זאך, ווערט ער אינגאַנצען צובראָכן!. און אַ מענטש כאַפט נישט אז מלאַכים האט דער באַשעפֿער גענוג אויבן, און זיי האָבן נישט קיין שום חסרונות, אָבער דער באַשעפֿער וויל האָבן אז אַ מענטש זאל זיין דא בזה העולם, וואס אלעס זעהט אויס גשמיות, אָבער דאך ווייסט ער אז

זיין גשמיות איז רוחניות. און דאס איז גאר דער עיקר שלמות, אז א מענטש וואס האט א ווייב מיט קינדער, און עס איז נאך א שווערע שטוב אויכעט, און עס גייט אויף אים איבער, פון דעס טוועגן דערהאלט ער זיך און ער ברענגט אריין דעם באשעפער ביי זיך אין לעבן.

דאס האט קרח נישט געקענט פארשטיין, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים קו ט"ז); 'ויקנאו למשה במחנה ואהרן קדוש ה', ווי אזוי קען זיין ביידע צוזאמען, אז פון איין זייט איז ער משה רבינו, וואס די תורה זאגט אויף אים (דברים לג א): 'איש האלקים', און פון די אנדערע זייט איז ער 'במחנה' צווישן אלעמען, ווייל אז דו ביזט דבוק אין באשעפער וויאזוי קומט מען צו דיר מיט דין תורה'ס, אז דער האט מיר צוגענומען א אמפער! דער האט מיר צוגענומען א זאטל פון א אייזל! דער האט מיר צוגענומען א לייטער! וויאזוי גייט דאס צוזאמען? דאס זעלבע ביי אהרן וואס איז געגאנגען עוסק זיין אין שלום בית, און פארשטייט זיך אז מען דארף רעדן מיטן מאן און מיטן פרוי, און זיך

אראפלאזן צו זיי, האבן זיי נישט געקענט פארשטיין ווי אזוי נאכדעם 'קדוש ה', גייסטו אריין לפני ולפנים, אין קדשי קדשים?! דאס גייט נישט צוזאמען. דאס זאגט דער זוהר הקדוש די וואכעדיגע סדרה; (קעו עמוד א): א מענטש דארף מאכן פון רעכטס לינקס און פון לינקס רעכטס. אבער קרח האט געוואלט איבערדרייען און זאגן, אז עס איז נישטא אזא זאך, נאר אדער ימין, אדער שמאל, דאס איז געווען זיין פגם.

זאגט רבי נתן זכרונו לברכה (שם): וועגן דעם האט זיי די ערד אויפגעגעסן און איינגעשלינגען, צו ווייזן אז משה רבינו האט באוויזן א וועג אז מען קען יא זיין מיט ארציות, און דאס איז גארנישט סותר פון זיין דבוק צום אייבערשטן, א מענטש קען ארבעטן-און קען לערנען און דאווענען, פארקערט דער גרעסטער חכמה פון א מענטש איז, ער זאל זיך קענען דערהאלטן. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק ב', סימן ס"ח); אז דאס גרויסקייט פון א מענטש איז, אז ער איז אויבן און אונטן, ער קען ביידע, און דאס איז

טאקע די שווערסטע זאך, דערפאר נישט יעדער
איינער קען האבן צו טוען מיט מענטשן.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה פרשה א, סימן ט"ו): עס
איז דא א מחלוקת, שמאי זאגט 'השמים נבראו תחלה'
די הימל איז באשאפן געווארן קודם. און הלל זאגט
'הארץ נבראו תחלה' די ערד איז קודם באשאפן
געווארן. דאס הייסט שמאי איז געגאנגען נאר מיטן
חומר הדין, עס איז נאר דא רוחניות וואס דאס איז
הימעל, הלל ווידעראום איז געגאנגען בארציות נאר
לקולא, איז געקומען רבי שמעון בר יוחאי און ער
האט געזאגט, וואס קריגן זיי זיך שמאי און הלל? ! די
וועלט איז באשאפן געווארן אזוי ווי א טאפ מיט א
דעקל, אזוי ווי דער פסוק זאגט: (בראשית א א):
'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ' ביידע
צוזאמען די הימל מיט די ערד זענען באשאפן געווארן
אינאיינעם. וואס איז רבי שמעון געקומען דא מחדש
זיין? ! נאר דאס איז דער גאנצער לימוד פון קבלה,
און פון זוהר הקדוש, אז מען קען מחבר זיין גשמיות
מיט רוחניות, עס זאל גיין צוזאמען ביידע, און וועגן

דעם זענען מיר אידן ברוך השם, און אז מען האט א ווייב איז דא הלכות, מען האט א גוף, דארף מען דאס אנטוען מיט ציצית און תפילין, מיט א בארד און פיאות, אז מען האט א הויז, האט מען א מזוזה און א מעקה, און אזוי ווייטער, קומט אויס אז אלעס איז געבינדען אינאיינעם.

חז"ל זאגן (ברכות ז:); גדולה שימושה של תורה יותר מלמודה. משמש זיין א תלמיד חכם איז נאכמער ווי מען לערנט. פארנואס? ווייל געווענליך ווען זעהט מען דעם רבי'ן? אין שול! אבער אז ער רעדט מיט די רעפעצין, אדער ער דארף אכטונג געבן אויף די קינדער וכו', דאס זעהט מען נישט, דערפאר זאגן חז"ל 'גדולה שימושה של תורה יותר מלימודה', ווייל דיין קא ביי גשמיות, קען מען נאכמער זעהן די גרויסקייט פון דעם רבי'ן, וויאזוי ער פירט זיך מיט זיין ווייב, וויאזוי ער פירט זיך מיט די קינדער, און וויאזוי דער צדיק קען זיך בעסער און שענער דערהאלטן, און ווען ער איז שולדיג חובות, וויאזוי ער דערהאלט זיך, און באצאלט, און ער וועט נישט

בא'גנב'ענען א מענטש. וועגן דעם ווער עס לערנט אין די ספרים פונעם הייליגן רבין, אדער פון רבי נתן ז"ל, בפרט די בריווען וואס ער האט געשריבן אין ספר עלים לתרופה, און זעהט זייער התנהגות אינעם טאג טעגליכען לעבן, קען ער זיך אויסלערנען וויאזוי זיך צו דערהאלטן.

מען זאגט אויפן בעל שם טוב הקדוש זי"ע אז ער האט אמאל געהערט א פרוז פון הימל; אז ער מוז נאך משמש זיין א תלמיד חכם, האט ער אסאך געבעטן דעם באשעפער ער זאל אים מגלה זיין ווער דער תלמוד חכם איז, האט מען אים מגלה געווען, אז אין בראד איז דא א צדיק וואס מען רופט אים רבי אפרים'ל פון בראד [ער איז געווען א זוהן פון הייליגן חכם צבי, און ער איז זייער גרויס געווען] אויך הרב הקדוש בעל תבואות שור, און דעם הייליגן פני יהושע זכרונם לברכה, זיי דארף ער משמש זיין. [איין נוסח איז אז נאר דעם רבי אפרים'ל זצוק"ל דארף ער משמש זיין], פארשטייט זיך אז ער איז געפארן צו רבי אפרים, און דער רבי אפרים איז געווען א

אויסגעדארטער מענטש, און ער האט נישט געהאט קיין בלוט אין זיך, דערפאר איז אים שטענדיג קאלט געווען, און אפילו אין חודש תמוז וואס איז זייער הייס, האט ער געדארפט גיין מיט א פֿעלץ, און מיט א דאכענע, און אזוי האט ער געלערנט, און דער בעל שם טוב הקדוש, קומט אריין צו אים, פֿרעגט ער דעם בעל שם טוב הקדוש, וואס וויל א איד? [ווייל ער האט נישט געוואוסט אז דאס איז דער בעל שם טוב הקדוש], ענטפערט דער בעל שם טוב הקדוש; איך וויל משמש זיין א תלמיד חכם! זאגט ער אים דעמאלטס הייך מיר אן דעם אויוון, ווייל עס איז מיר זייער קאלט, דער בעל שם טוב הקדוש איז געווען מלא שמחה, אז יעצט וועט ער קענען משמש זיין א תלמיד חכם, און ער האט געברענגט האלץ און אנגעהייצט, ביז עס איז געווארן דארטן שטארק הייס, אז ער האט שוין געקענט אראפ נעמען פון זיך דעם פֿעלץ מיט'ן דאכענע, דער רבי אפרים האט אבער געהאט א שווערע רעבעצין, און ווען זי איז אהיים געקומען, און געזעהן דעם שטארקן היץ, האט זי זיך

גענומען שרייען, ווער איז דא געווען און אנגעהייצט
 דעם אויוון?! עס קאסט דאך מיר אסאך געלט, און
 אויף ווינטער דארף מען דאס האבן, ווייל אויף זומער
 איז גענוג דו זאלסט גיין מיטן טילופ מיט'ן דאכענע,
 ווייל ווינטער אפילו מיט'ן דאכענע וועט נאך אויכעט
 קאלט זיין. און זי נעמט אויף אנשרייען דעם בעל שם
 טוב הקדוש, און דער בעל שם טוב הקדוש האט
 געהאט חלישות הדעת, רופט זיך אן רבי אפרים צום
 בעל שם טוב הקדוש; "האט נישט קיין חלישות
 הדעת", און זאגט מיט דעם לשון: איך בין געווען אין
 הימל, און איך האב געזעהן, אז מען וויל דן זיין
 איינעם חס ושלום וכו', און יענער האט געהאט א
 שווערן בני בית, זענען געקומען אלע זכותים פון דעם
 וואס ער איז געווען שטיל אין שטוב און געהאט
 געדולד, כאטשיג זי האט אים פארשעמט און געשריגן
 אויף אים, און דאס איז בייגעקומען, אז מען האט אים
 געפסק'נט, אז עס קומט אים נישט קיין שום עונש.
 אבער פלוץלינג קומט אן א מלאך און שרייט, דאס איז
 אויף א לימוד זכות? האב איך זיך אנגענומען פאר
 דעם איד, און געזאגט, אז די אלע לימוד זכותים זענען

גערעכט, זאל נאר דער מלאך אראפקומען אונטן, און
 האבן א ווייב, און לאמיר זעהן דעמאלטס ווי אזוי ער
 וועט זיך דערהאלטן! און ער איז טאקע
 אראפגעקומען אנגעקליידעט אין א גוף, אבער ער איז
 נאכדעם געקומען צו רבי אפרים, אז ער וויל זיך גטן,
 [נענער האט נישט געוואוסט גארנישט, ווער ער איז,
 און וואס ער איז] און איך האב אים געזאגט גטן
 ווילסטו זיך?! זאלסט זיך מקבל זיין, אז פון היינט אן
 וועסטו נישט רעדן אויף קיין איין שווער שטוב. דער
 יונגערמאן האט נישט געוואוסט וואס ער רעדט צו
 אים וכו', דעם סיפור האט דעמאלטס רבי אפרים
 דערציילט פארן בעל שם טוב הקדוש זי"ע.

קומט אויס אז אויף א מענטש גייט איבער
 איבערגייעכץ, און אז ער דערהאלט זיך איז דאס די
 שענסטע זאך. און דאס לערנט מען פון א צדיק, און
 וועגן דעם דארף א מענטש זיין מקורב צו א צדיק און
 זעהן ווי אזוי ער פירט זיך אויף ביי גשמיות אויף.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך קענען
האלטן ביי ערליכע אידן וואס דורכדעם וועלן מיר
אויכעט זיין ערליכע אידן.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרית ברסלב

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

פאר \$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין